

vrednost, ki jo informacija lahko vsebuje, označimo kot "čista (celotna) uporabna vrednost informacije". Uporabnik pa ni vedno v stanju, da izkoristi celotno uporabno vrednost informacije, ali drugače povedano: za različne uporabnike ima ista informacija lahko različno vrednost. Tisti delež celotne vrednosti informacije, ki jo uporabnik lahko izkoristi, imenujemo "dejanska uporabna vrednost informacije". Razmerja med omenjenimi pojmi lahko simbolično izrazimo takole:

$$CUV \geq DUV \geq 0$$

pri čemer je: CUV = celotna uporabna vrednost informacije, in
DUV = dejanska uporabna vrednost informacije.

Vidimo torej, da se dejanska vrednost informacije za uporabnika lahko spreminja od neke največje možne vrednosti (CUV), pa vse do vrednosti nič. V primeru, ko je dejanska uporabna vrednost informacije enaka 0 (DUV=0), to za uporabnika ni več informacija, temveč le podatek.

Informacija je kot pokvarljivo blago: njena vrednost se s časom menja, ali bolj natančno - njena vrednost s časom pada (slika 2). V zvezi z vrednostjo informacije se na časovni skali pojavita dve karakteristični točki, t_0 in t_1 . Prva označuje trenutek, ko v matičnem sistemu ali njegovem okolju pride do kakšne spremembe, druga pa trenutek, ko informacije o tej spremembi ne moremo več uporabiti v procesu odločanja. Ta dva trenutka v času razdelita celotni prvi kvadrant na tri področja, v vsakem od teh pa ima informacija neko karakteristično vrednost.

V področju $t < t_0$ ima informacija prediktivno vrednost. Informacija o spremembi v sistemu ali njegovem okolju ima tu najvišjo vrednost, saj je uporabniku na razpolago še preden ta sprememba nastopi. Takšna informacija je zelo cenjena in iskana, ker uporabnikom omogoča vnaprejšnjo oceno obnašanja opazovanega sistema.